

L'Ulisses

José Esteban

Nom, Ulisses. Ocupació, estudiant de doctorat en genètica. Dissabte va estar amb els seus amics a la masia. Els jocs i la xerinola no aconseguiren fer-li oblidar la maleïda proteïna i aquell western. La Marta estava encisadora. Cada mirada. No parlà gaire amb ella. Aquesta setmana necessita concentrar-se, queda poc per la data límit dels revisors. Sap el que passa quan l'estima. No pot estar veient-la cada cop que tanca els ulls.

Dilluns, s'aixeca. Dutxa i desdijuni. Surt de casa, camina. Travessa la Maternitat, el vent fa gronxar les fulles del seu *Ginkgo biloba*. Arriba a la Facultat. «Edifici Prevosti», diuen les lletres negres sobre un fons de rajoles. La rutina. La *Drosophila*. Dissecciona discos imaginals. Solució de lisi, electroforesi. El seu cap entra: «Com va l'experiment? Necessitem un resultat ja.» Transferència. Mentrestant estudia les imatges del confocal. Bloqueja. Sona el whatsapp. La Lidia. Què vol, ara? Queda amb ella al sortir. Acaba el bloqueig i deixa el primari tota la nit.

Les nou. Abans de dormir ha de revisar el manuscrit de l'article. Lidia. La va conèixer en un congrés. Està al CSIC. Acaben a la barra d'un bar amb una cervesa. L'Ulisses verbalitza el seu estrès. De sobte es besen. Acaben follant a casa seva. Sense sentiments, o això volen pensar, perquè faci menys mal. Acaben. L'Ulisses pensa en la Lidia. Per què mai parla després? Pensa en el western. No sortirà. Pensa en la Marta, sempre en la Marta. Per què no pot parar? Però, i si demà surten les dues bandes? És un addicte al fracàs. Veu tres noies sota la finestra. Què aporta el seu treball a la gent? Per què ho fa, doncs? Per ell? És un vanitós. Estrès, es fosforila una quinasa de la via de la insulina. Per què no la detecta? Està equivocat? Quan no pot suportar-ho més tanca els ulls i allà apareix... la Marta.

Enllaç a l'àudio de EnVeuAlta: <https://soundcloud.com/enveualtacat/103-lulisses>